

Маестро української пісні. Музична вітальня для учнів 8-9 класів.

Мета: виховувати естетичний смак, любов до мистецтва, бажання слухати високохудожні твори, розуміти мову музики.

Святково прибраний зал. На сцені портрет В.Івасюка, на полицях книжкова виставка, газетний матеріал.

Обладнання: телевізор, ноутбук, магнітофон, фортепіано.

Звучить пісня "Лиш раз цвіте любов" сл. Б.Стельмаха, муз. В.Івасюка, у виконанні О.Пономарьова.

Вчитель музичного мистецтва. Добрий день всім. Сьогодні 01 жовтня увесь світ відзначає Міжнародний день музики. Музика — це міжнародна мова, що зрозуміла всім. Вона може підбадьорити, підняти настрій, налаштувати на робочий лад, допомогти розслабитися, подумати. А люди, які з набору нот створюють справжні музичні шедеври, — і зовсім всемогутні. Складно уявити, як з окремих звуків з'являються мелодії, здатні розтопити навіть найчерствішу душу. Про таких, як композитор Володимир Івасюк, кажуть: вони грішні першородним гріхом таланту. І це стало першою "виною" митця перед суспільством, в якому він виростав і творив. Чи точніше - перед тими, хто накидав тоталітарний зашморг на шию того суспільства, на шию кожного з нас. Але де пристосуванець-малорос і не запримітить на власній шиї підневільної шлеї, мало того - сплутає її з німбом, там геній не змовчить. Як не змовчав Василь Стус, Григій Тютюнник, Сергій Параджанов, Опанас Заливка, Іван Миколайчук.

Та крім гріха таланту вони мали ще один "гріх" перед системою, яка нівелювала, ламала, нищила будь-яку особистість - усі вони творили обличчя української культури. Культури високого духовного пориву, європейського масштату, культури, яка може зробити честь будь-якій цивілізованій нації. Своєю геніальною творчістю вони підіймали національний дух нашого народу, спростували гонорово-невіглаські твердження про його меншовартість.

Ведучий І. Так, Володимир Івасюк, зоря таланту якого зійшла на співучій Буковині, не підписував листи-протести проти утисків української інтелігенції, не належав до Гельсінської спілки, не друкував своїх творів на сторінках самвидаву... Але в той час, коли масово закривалися українські школи, коли наша прабатьківська мова нахабно витіснялася "великодержавниками" та їхніми холоуями з вузів і наукових установ, зі службових кабінетів, Івасюкову "Червону руту" співали по всій червоній імперії, від Балтики до Камчатки. Тоді, коли тисячі, мільйони малоросів (бо українці завжди залишалися українцями!) зрікалися материнського слова, Центральне телебачення в Москві транслює пісні українського композитора - і вони стають кращими піснями року.

Вокальний ансамбль дівчат виконує "Водограй". Слова та музика В.Івасюка

Ведучий II. Про Володимира Івасюка справедливо говорять, що він дав крила українській естрадній пісні, вивів її з провінційних закамарків на світові обрії, врятував її мистецьку гідність. Так, то був талант, то була особистість. Але Івасюкова пісня не з'явилася на порожньому місці, на попелищі. Вона виплекана глибокими традиціями української національної культури, дух якої завжди витав і витає у родині Івасюків. Музика Миколи Лисенка і Сидора Воробкевича, творчість Івана Гнатюка і Євгена Маланюка - ось ті духовні джерела, з яких буковинський Орфей брав силу і міць для реалізації свого таланту. А освячував його живою водою народної пісні, народного мелосу.

Звучить пісня "Нестримна течія" сл. Стельмаха, муз.Івасюка, у виконанні Анни - гімназистки 10 класу.

Ведучий I. Заздрісники не давали спокою композитору, як і кожному Майстрові. Вже після його першого тріумфу, коли повсюди зазвучали "Червона рута", "Водограй", "Я піду в далекі гори", члени Чернівецького обласного об'єднання самодіяльних колективів, буквально засипали редакцію радіо й телебачення, що, мовляв, часто передають твори "студента-медика Івасюка", а їхні творіння ніхто не чує. Не обходилося без заздрості й пізніше, вже з боку відомих композиторів.

Ведучий II. Різні говорили заздрісники про В.Івасюка: і те, що копіює народні мелодії, і що тексти пісень написані не ним, а його батьком-письменником. Але під час зйомок документального відеофільму "Володимир Івасюк. Смерть і життя" Михайло Григорович - батько композитора - показав вицвілий від часу звичайний учнівський зошит, списаний акуратним почерком. То Володин почерк, то різні текстові варіанти "Червоної рути". Митець годинами, днями шукав потрібний образ, оту єдину пісенну інтонацію, яка згодом так вдячно, так приязно обізветься в душі нашого народу і полетить у світ широкий розлого й щиро, як майовий вітер у полонину, як теплий дощ на молоду озимину.

Звучить пісня "Я піду в далекі гори..." муз.В.Івасюка у виконанні гурту "Елегія"

Вчитель. Несподівана смерть В.Івасюка - то суцільна загадка. Усі, хто добре знав композитора, хто часто з ним спілкувався, не вірять, що він міг накласти на себе руки.

Ні, не міг він цього зробити з собою. Ось відома ворожка з Буковини, Варсалька, коли знімався відеофільм про Івасюка, кинула карти і сказала: "Цього чоловіка, себто композитора, вбили. А про всі подробиці трагедії знає одна жінка. Та вона сильно залякана і боїться відкрити страшну таємницю. І все ж таки з часом скине з себе пута страху і заговорить".

Друзі і знайомі покійного переконані, що Івасюка закатували, а згодом перевезли тіло мертвого в ліс, в заборонену зону, куди він перед тим ніколи не ходив, і там його повісили. В районі Брюховичів є санаторій для працівників КГБ. Біля покійного лежали

гроші під деревом, що саме свідчить про те, що це не могла бути робота злочинних грабіжників. Саме тіло покійного композитора було брутально побите, з виколеними очима, полонаними пальцями, з глибокими ранами на грудях, у які були встромлені гілки калини. Хоч можна припускати, що брутальність цього вбивства була продумана КГБ на те, щоби залякати національно свідому частину населення, цей підлий злочин викликав зворотний ефект. Вістка про замордування В.Івасюка блискавкою облетіла цілу Україну. Сам похорон композитора, що відбувся 22 травня перетворився у масову демонстрацію, в якій взяло участь понад 10 тисяч людей.

Ведучий І. Народ ховав свого співця, який чесно і віддано служив йому. Протягом 12 років він піднімав нашу гордість за свою мову, поезію, музику, відкидаючи зневажливе поняття "хохлацтва" та "хуторянства". Адже ми - великий народ з високими традиціями, культурою, мистецтвом. Його внесок - понад сто пісень, які чекають своїх виконавців, твори для камерного оркестру, а всі партитури для естрадно-симфонічного оркестру, писані ним самим, музика до вистав "Прапорonoсці" та "Мезозойська історія". Лауреатство на конкурсах "Пісня-71", "Пісня-72", 1974р. - вперше українська пісня на фестивалі у Сопоті; Сопот-77; 1978р. - лауреат-дипломант всесоюзного конкурсу композиторів у Москві. Чисельні платівки, репертуар, яким користувалися десятки ВІА, фільми.

Ведучий ІІ. Чому і кому так хочеться подавати його як автора однієї пісні, що загинув за невідомих обставин, здобувши на тому собі незаслужену популярність? Якщо по великому рахунку і чесно, то і одна поезія у цивілізованій країні, народу з почуттям власної гідності та гордості за свою власну культуру - це надбання.

Якось, повернувшись із Москви, композитор у розмові з батьком - Михайлом Григоровичем сказав: "Мені здається, що Арно Бабаджанян весь час переслідує страх перед сірістю й неоригінальністю. Цей благородний страх з"являється і в мене, як тільки сідаю за інструмент".

Звучить пісня "Капелюх", муз. Івасюка у виконанні "Піккардійської терції"

Ведучий І. Прикро, що багатьом сучасним музичним ремісникам якраз і бракує цього "благородного страху", який вивів композитора на мистецький Олімп, назавжди поєднав Маестро української пісні з українським народом.

Кажуть, що композитор любив повторювати: "У мистецтві, якщо здивуєш - переможеш". Він здивував нас усіх своєю джерельно-пречистою піснею, він повертав нам у своїх мелодіях Україну, її животворні обереги.

Ведучий ІІ. Володимир Івасюк вчився у медичному інституті, але не займався лікарняною практикою, хоч мав диплом лікаря. Та він зробив більше. Він став цілителем наших душ, коли крига безпам"ятства страшним струпом почала вкривати наш поневолений народ.

Він ломав цю кригу своїми піснями, які можна порівняти хіба що з йорданською свяченою водою.

Він освідчувався в любові до своєї землі, до рідного народу, до матері-України.

І нам цю любов заповів.

Вчитель музичного мистецтва. Музика Володимира Івасюка не підвладна часу, вона завжди з нами, і надалі буде символом і стимулом усього того доброго і талановитого, що з'являтиметься на пісенній естраді. Свідченням цього є • Міжнародний конкурс молодих виконавців української естрадної пісні імені Володимира Івасюка.

10 грудня 1992 року у м. Києві відбулася прем'єра фільму "Володимир Івасюк" (автори сценарію М.Івасюк, Т.Уягурян, реж. О.Балагура), а також вийшла в світ книга київського журналіста І.Лепши, присвячена життєвому і творчому шляху композитора.

Свого часу І.Франко найвище цінував пісню, яка стала народною. У Володимира Івасюка не одна вже стала саме такою. Пісні його - національне багатство. Хай водограй його таланту очищає нас від буденної суєти.

Усі присутні виконують "Червону руту" сл.і муз. В.Івасюка.

Вчитель. Ми дякуємо всім за увагу і запрошуємо до співпраці.

